

Ο ΕΡΑΝΟΣ

Ένα ζευγάρι φτερωτά πόδια έκαμαν την Ελλάδα να ξαναύρη τον έαυτό της — τον πιο κλασικό, τον πιο φωτεινό, τον πιο πολύτιμο. Η νίκη ενός παιδιού του λαού, ενός πτωχού δισπαλαιστού, που η ψυχή του είναι καθωσιωμένη στη λατρεία ενός μεγάλου ιδανικού, την έκαμε να διασκελίση, σε μια στιγμή, όλόκληρες χιλιετηρίδες και να ζήση τον αρχαιότερο και ύψηλότερο από τους ένθουσιασμούς της : Τον ιερό παλμό των Όλυμπίων. Ο Κυριακίδης ανήστησε, στον άγώνα της Βοστώνης, το ρίγος τηςπραγικής αϊγλης του Φειδιππίδη.

Άλλ' έάν από την έθνική αυτή μυσταγωγία, λείπει το ρωμαλέο κοντύλι του Πινδάρου, για να χαράξη «σ' άστραφτερό κατεβατό μαρμάρου» τον άθάνατον ύμνο στο σεμνό νικητή, ένας όλόκληρος λαός — ο λαός της Ελλάδος — σείοντας δάση δαφνών, γιορτάζει, σε κύματα χαράς και περηφάνειας, τα έπινί κεια.

Μετά το στέφανο της άγριελιάς, που στόλισε τους κροτάφους της Ελλάδος, στις χιονισμένες κορφές του Σμόλικα και του Γράμμου, γέρας της ψυχικής άλκης, στο ύπερτατο και παγκόσμιο άγώνισμα της λευτεριάς, ο Κυριακίδης της φόρεσε, στην παγκόσμιο άθλησι της Βοστώνης και το στέφανο της σωματικής άκμης, κλείνοντας έτσι το λαμπρό δίπτυχο των όλόκληρωτικών πρωτείων.

Το πανάρχαιο και σεπτόν όνομα της πατρίδος μας, που συμβολίζει στα μάτια όλων των καλλιεργημένων έθνών, ό,τι μεγάλο, εύγενικό και ώραίο έχει να δείξη ως τώρα ή ιστορία των ανθρώπων, φέρεται πάλι, στα έρριδίζοντα φτερά της μεγάλης φήμης, από πολιτεία σε πολιτεία κι' από χώρα σε χώρα, για να ξυπνήση τίς μνήμες όλων των παλιών και των προσφάτων τροπαίων της. Η νίκη του Κυριακίδη, συ νέχεια και αντίλαλος των έλληνικών πολεμικών θριάμβων, έπίκαιρη ανανέωσις του θαυμασμού προς την έλληνική άξία, ξεπερνά τα όρια μιας μεγάλης, έστω, άθλητικής έπιτυχίας.

Πίσω από τη χαρμόσυνη εικόνα του στεφανωμένου δρομέα, ύψωνεται, δραματικός και ύπέροχος, ο πίνακας ενός άλλου άκόμα πιο ύψηλού δρόμου που το έθνος, ξεσηκωμένο, ματωμένο, αλλά δοξασμένο, έτερμάτισε μέσα στους καπνούς και τα έρείπια μιας άφάνταστης καταστροφής. Η νίκη του Κυριακίδη και ή συγκινητική συνέχειά της ή περιοδεία του στις άχανείς έκτασεις και τους πληθυσμούς της Με

γάλης ύπερατλαντικής Δημοκρατίας, για να τους κινήση να βοηθήσουν την ρημαγμένη πατρίδα, είναι, ο καλλίτερος τρόπος να ύπενθυμήση σ' όλους τα ήθικά και ύλικά χρέη στη μικρή αλλά ήρωική χώρα μας.

Κι' ένώ εκείνος ένεργεί παναμερικανικό έρανο ύπερ της Ελλάδος, τί πιο λογικό και ήθικό, ν' άνταμείψη και ο Έλληνικός λαός το δοξασμένο νικητή του και για τη νίκη του και για το σκοπό που θέλησε να την χρησιμοποιήση ο φλογερός του πατριωτισμός, από το ν' άσφαλίση, με πάνδημον έρανο, τη ζωή και την εύτυχία του τρυφερού εκείνου πλάσματος, που συγκεντρώνει τη στοργή του — της αγαπημένης κόρης του, της Έλένης Κυριακίδη; Το «Έμπρός», με την εύγενική του πρωτοβουλία, δίνει την εύκαιρία σ' όλους να δείξουν έμπρακτα την εύγνωμοσύνη τους σ' ένα έκλεκτό και λεβεντόψυχο παιδί της Ελλάδος. "Ας βροντοφωνήσουμε όλοι το «παρών» σ' αυτό το έθνικό προσκλητήριο !

ΦΟΡΤΟΥΝΙΟ

«Έμωσ!»

28-4-46